

Ангеліна Якименко

КАЗКА

ПРО

ПАМ'ЯТІ

ББК – 83.8

Я – 45

Автор тексту – А. Якименко

Художник – А. Якименко

КАЗКА ПРО ПАМ'ЯТЬ

Два товариші Іванко і Михась сиділи на лавці і розмовляли, а по дорозі повз них проходила жінка. Вона була одягнена в тонку червону сукню. На її плечах була зав'язана біла хустина з жовто-блакитними візерунками. Її шкіра була біло-сіра, а очі небесно-голубі. Чорне волосся підкреслювало її тонкі, суворі і в той же час лагідні риси обличчя. Дивлячись на неї, ставало зрозумілим, що вона засмучена і дуже втомлена. Проходячи повз хлопчаків, жінка зупинилася і прислухалась до розмови двох друзів.

- Я не хочу грати у війну, – впевнено сказав один із хлопчаків.
- Чому? – здивовано вигукнув другий.
- Тому що це страшно і це смерть. Я не хочу згадувати, – вже тихіше промовив перший.
- Ти, що боягуз? – самовпевнено заявив другий.

– Ні, просто я з Донецька і бачив, як гинуть люди, і знаю, що таке, коли стріляють, а ти біжиш ховатися.

У цей момент жінка з'явилася прямо перед хлопцями, і привітавшись, звернулася до них:

- Добрий день, молоді люди! Чи можу я присісти коло вас?
- А ви хто? – одночасно запитали друзі.
- Я – бабуся, – відповіла жінка, таємничо посміхаючись.
- Та ви ще зовсім молода! Яка ж ви бабуся? – жартома сказали хлопці.
- Дякую, але мені багато років. Живу я вже довго, довго. А звать мене бабуся «Пам'ять»...

– Пам'ять?! Я вперше чую таке незвичне ім'я! – сказав Михась, перший хлопча.

– Так, Пам'ять! – спокійно промовила жінка.

– І я така одна. Я ходжу містами і селами, нагадуючи людям про хороші і погані часи та вчинки.

Тому що радість і смуток від людей, це назавжди закарбовується в пам'яті. В словах жінки з дивним ім'ям прозвучала вселенська туга.

– Кожен з нас проходить свій життєвий шлях, свій відрізок добра, миру, віри і любові. А також шлях війни, біди, горя, ненависті. Я ненароком підслухала вашу розмову.

– Так, ти, Михасю, із Донецька? – лагідно запитала «Пам'ять».

– Так. Я і моя сім'я виїхали звідти, коли тільки розпочалися військові дії. Там залишились мої друзі, за якими я сумую. В дитячих очах можна було помітити сум за рідним краєм, і сльози з'явилися в тих очах, але хлопча тримав себе в руках.

– Тому ти розумієш по-справжньому, що таке війна, а Іванко – ні, – спокійно пояснила хлопчикам «Пам'ять».

– На жаль, це все було на моїх очах: я бачив, як ховаються люди, і як помирають. Я бачив розтрощені будівлі і скалічених людей, і це зі мною назавжди. Я все пам'ятаю.

– Мені дуже шкода, Михасику, що тобі довелося відчувати на собі, що таке війна, – співчутливо сказала «Пам'ять».

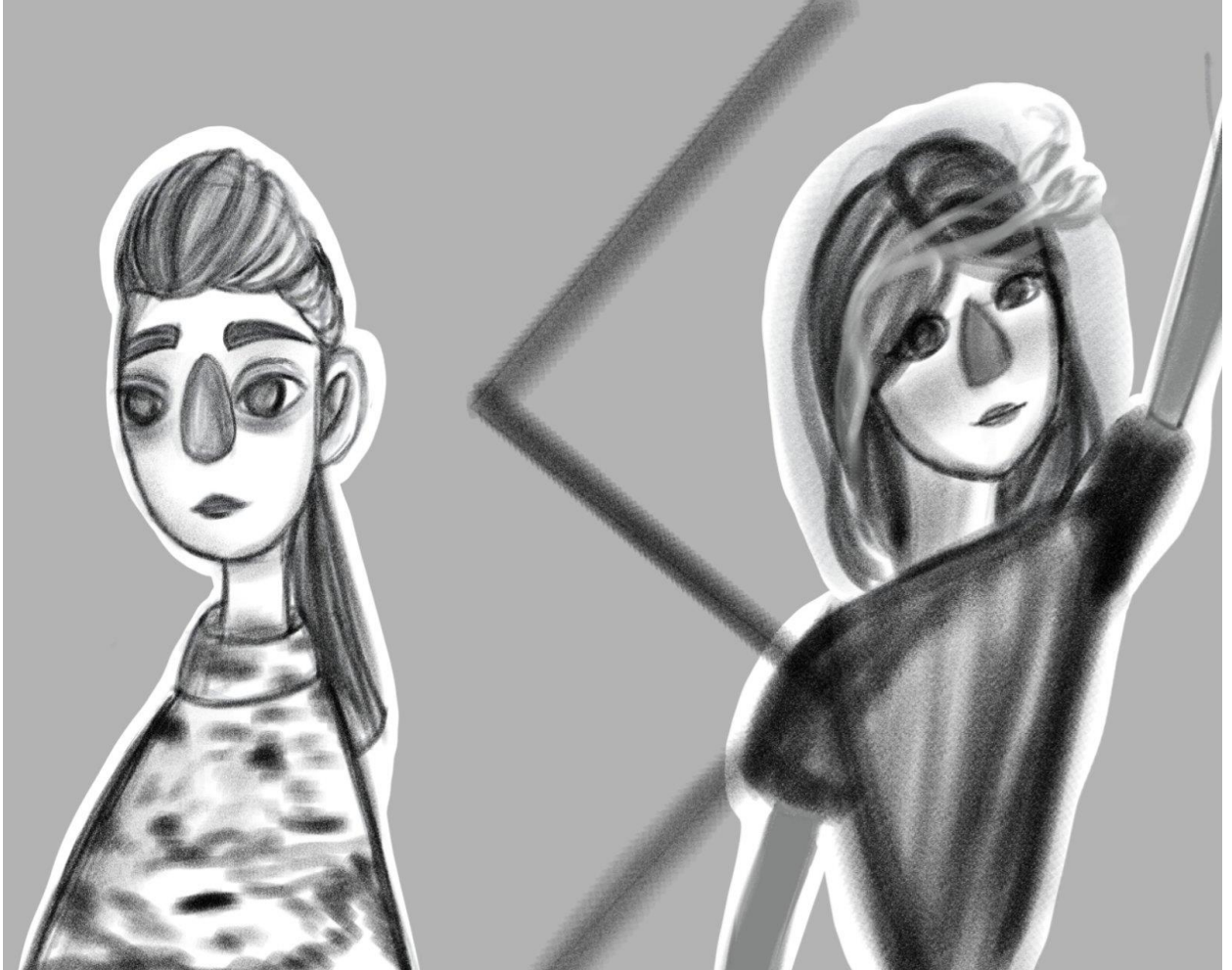
– А у вас є діти чи онуки? – запитав допитливий Іванко.

– В мене є дві доньки, – важко зітхнула «Пам'ять».

– Вони дуже різні: одна – «Війна», вона дуже жорстока, а друга – «Перемога», вона відкрита і смілива. Стільки років я борюсь з ними, а примирити їх не можу. Не хочуть примирення мої дівчата, мої донечки, – відчайдушно промовила нещасна жінка.

– Так ви що одна-однісінька? – продовжив розмову Михасик.

– Ні, є в мене хороша подруга і звуть її – «Доля». Ми такі ж подруги, як-от і ви, більш оптимістично сказала жінка і на її обличчі промайнула посмішка. Стало помітно, що «Пам'ять» згадала щось приємне.

– Зараз «Доля» затрималась на Сході, там де стріляють, де гинуть люди на війні, але незабаром ми зустрінемося, – наче, сама до себе сказала жінка.

– З вами добре, але мені вже час іти, мене зачекалися люди. Я несу кожному вісточку і не завжди, на жаль, вона втішна. Але на мене кожен чекає.

– Можливо, вам потрібна допомога? Ми готові допомагати! – голосно вигукнули унісон хлопчики.

– А знаєте що ..., – мрійливо сказала «Пам'ять», – я буду продовжувати розмовляти зі своєю донькою «Війною», а ви спілкуйтесь із

«Перемогою», і станьте, як і вона – волонтерами, можливо так швидше прийде Мир в Україну. Я благословляю Вас! Хай вам щастить і Бог допомагає!

Пам'ять неквапливо піднялась і тихо пішла по дорозі, зникаючи за обрієм небокраю.

– Іванку, ти зрозумів, що нам порадила «Пам'ять»? Це круто! Це кльово! Ми запропонуємо нашим однокласникам. Нас буде цілий загін, – радісно загули хлопці.

На другий день, коли хлопчачи прийшли до школи, вони вирішили поговорити з їхньою вчителькою Ганною Василівною.

– Це дуже добре, що ви вирішили цим займатися. Це благородна справа, – похвалила дітей педагог.

– А ми хотіли друзям запропонувати також, – не вгамовувалися хлопці.

– Це чудово! – підтримала ініціативних школярів учителька.

Після уроків Ганна Василівна провела класну годину, і повідомила учням про пропозицію Іванка й Михася. Учні погодились стати волонтерами, їх це дуже зацікавило. Між іншим, до них також приєдналися і батьки.

Однокласники підготували малюнки для дітей Луганщини і Донеччини, а для воїнів зібрали теплі речі. На свята передавали гостинці. Хоч Михась і Іванко більше ніколи не бачили «Пам'ять», і так і не зустріли її подругу «Долю». Втім вони вірили, що примирення відбудеться між двома сестрами «Війною» та «Перемогою» і їй в цьому допоможуть «Пам'ять» та її вірна подруга «Доля».

А на Схід України обов'язково прийде Мир, спокій і радість. До своїх домівок повернуться мешканці, і заживе Луганщина і Донеччина щасливо, з надією, що мрії збуваються!

Відомості про автора

Якименко Ангеліна, учениця 6-В класу

Миколаївської гімназії №2

